

יאיר ניצני מרים גבה

אנשים מגולגלים בתוך אייפד

עם כל הכבוד לקידמה הדיגיטלית, יש כמה דברים שרק עיתון מודפס יכול לעשות. עטפתם פעם דג בנייד?

מפוארת של גניבת עיתונים לשכנים (או של כאלה שמ' שוכנעים שהשכן מלמטה גנב להם, למרות שהעיתון לא הגיע כי השליח לא התעורר).

התרבות היפה הזו, שתרמה כל כך הרבה לדינמיקה האנושית בבניינים משותפים, לא תשרוד כנראה את העידן הדיגיטלי, שבו אפשר מקסימום לגלוש על חשבון ה-WIFI של השכנים, פעולה עם פחות אקשן, שגם לא מאפשרת לך לחוות את העונג של לצפות בשכן מחפש לשווא את העיתון בין תיבות הדואר.

חובבי הדיגיטל יגידו שהוא מאפשר לחסוך את סחיבת החבילה האיתמנית של עיתוני סוף השבוע, שעלולה לג' רום לכאבי גב ושנפילה שלה על הרגל יכולה להסתיים בביקור אצל אורתופד.

הקריאה של כל עיתוני הסופ"ש מתחילתם ועד סופם, שבסיומה הידיים שלך נראות כשל פועל במכרה פחם, מעניקה לקורא החרוץ הרגשה של סיפוק ועמידה במשימה, שהרי מדובר פה בכמויות עצומות של טקסט. בדרך כלל, אחרי שכל בני הבית סיימו לקרוא את הר העיתונים, הם יושלכו לפח האשפה ובזאת תמה מערכת היחסים לשבוע ימים. הקריאה בדיגיטל, לעומת זאת, לא נגמרת לעולם. המערכת יכולה לעדכן את הידיעה, בכל דקה יכולות להתווסף ידיעות וכתבות חדשות, וגם אם סיימת לקרוא הכל – האיפד הרי לא ילך לפח והכתבות יישארו שם לנצח, לטוב ולרע. אני מכיר כמה אנשים שנוהגים לפתור את התשבצים בעיתון. בעניין הזה היתרון של הג' רסה המודפסת הוא בכך שאפשר להשאיר את התשבץ פתוח על השולחן כדי שכולם יראו איזה תותח אתה בתשבצים.

העיתון המודפס הוא המקום המרכזי

שבו מפרסמים מודעות אבל, שמשמשות לא רק כעדכון על סידורי ההלוויה, אלא גם כסמל סטטוס למפרסמי המודעה. דרך המודעות וגודלן המשתנה אפשר להתעדכן לא רק מי נפטר, אלא גם מה מצבה הכלכלי של משפ' חתן וכמה מליאנים החברים שלו. נכון שהיום

אנשים מעדכנים בפטירת יקיריהם גם בעמוד הפייסבוק הפרטי, אבל זה מרגיש פחות יוקרתי, ואף אחד לא באמת רוצה לגמור את חייו בפוסט שגם לא ברור לכולם אם ראוי לעשות לו לייק.

נהוג לעלות בעיתונים ולהגיד שיום אחרי כבר עוטים איתם דגים, אבל חשוב לציין שיש לעיתונים עוד כמה וכמה שימושים חשובים, כמו עטיפת צלחות וכוסות במעברי דירה, הכנת עיסת נייר לצורכי פיסול בקייטנות יצירה בחופש הגדול, ניקוי והברקת חלונות בבית ובמכונית וכיסוי הרצפה כשצובעים את הבית. נסו לעשות את אחד הדברים האלה עם אייפד, ותבינו שלעיתון המודפס אין תחליף.

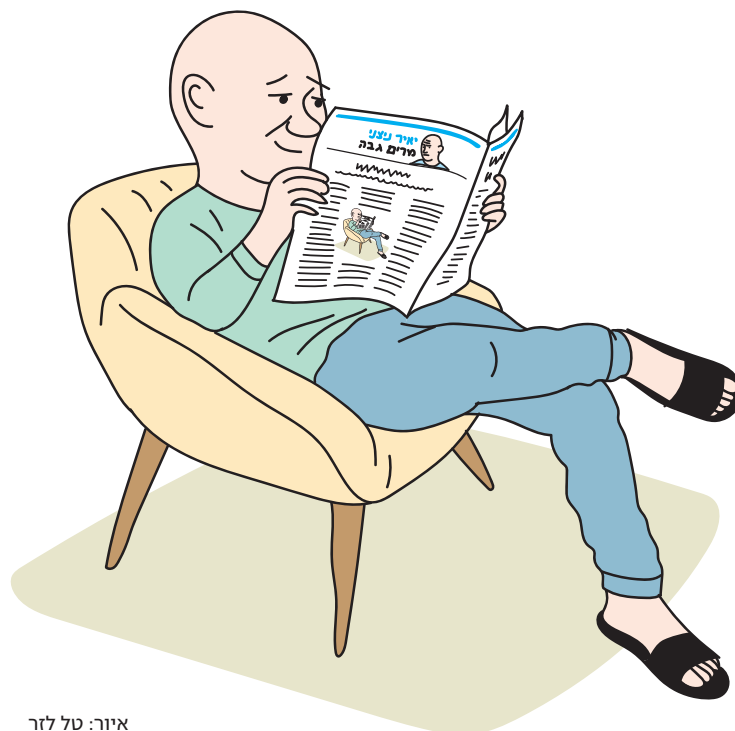
בקיטור, למי שרוצה לקדם את מעמדה של העיתונות הדיגיטלית אני מציע לשלב ביישומון רעש של דפדוף, ריח של בית דפוס, דוכן פלאפל או בית שימוש לפי בחי' רה, ואפשרות להוסיף גרפיקה של כתמי טחינה בשביל האותנטיות. מי שיצליח לייצר גרסה דיגיטלית שגם יודעת לנקות שמשות ולאחסן דגים, וגם מטנפת את האצבעות ומצהיבה אחרי שבוע – בכלל יחשק אותה. ●

yairn@israelhayom.co.il

עם העובדה שהגבר שלהן מצא רגע פנאי לקרוא עיתון, ולכן בשנייה שהוא לקח לידי עיתון והתכוון לשקוע בפ' רויקט שבו "כתבי העיתון בוחרים את הסוודרים ששינו את חייהם" – הן יראו לקרוא לו למשימה דחופה בענייני הבית (תוריד את הזבל, תעביר למייבש, תשטוף את הסלון, תטאטא את התקרה וכו').

זו כנראה הסיבה שבגללה גברים רבים משלבים בין קריאת עיתון והליכה לשירותים, מקום מקלט שבו הם יכולים להתרכז בקריאת מדור הספורט ללא הפרעות, מכיוון ששם הקריאה היא, לכאורה כמובן, בסך הכל פעולת משנה.

לצד היחסים הקרובים של העיתון עם הפעילות בבית השימוש, אצל אנשים רבים הקריאה בו מתקשרת גם לצד

איור: טל לזר

השני של שרשרת המזון – פעולת האכילה. השילוב בין נשנוש לרפדוף מגיע לשיא במקומות כמו דוכן פלאפל, שם אפשר למצוא בדרך כלל עיתונים שכוללים יותר כתמי טחינה ממילים, וכתורות שמורכבות ממילה ועיגול עמבה. מה שלא מפריע לאנשים עם פיתה מטפפת ביד לפנות לשכנם לדלפק, להצביע על העיתון שלידו ולשאול "אפשר?" קשה לי לראות את בעלי הדוכנים מחליפים את העיתונים בטאבלטים ומסתכנים בבחינת השאלה, האם אייפד עמיד לסחוג?

בניגוד לעיתונים שמונחים בערימה בסופר, שם רוב הקונים מתעקשים לקחת עיתון טרי מתחתית החבילה, כאילו ששם הידיעות מאתמול פחות התיישנו – בהפסקת הצהריים אין לרוב הקוראים בעיה עם העובדה שהעיתון כבר עבר 50 ימים ומרוכ כתמים הוא כבר נראה כמו ציור בצבעי ידיים של ילד בן 5.

העיתון המודפס מגיע אל הקוראים בכמה צורות קלא' סיות: דרך קנייה בדוכן העיתונים, או דרך מחלק העיתונ' נים שמשליך במיומנות את העיתון אל דלת הכניסה של המנוי – או לתיבת הדואר. השיטה הנ"ל הולידה מסורת

לעיתון שאתם קוראים

טרנט, ואפשר לעיין בטורים ובכתבות גם בנייד, בטאבלט או במחשב. אין לי, חלילה, שום דבר נגד קידמה או נגד העולם הדיגיטלי, כמה מחבריי הטובים ביותר הם גאדג'טים. יש לי טלפון חכם, אייפד, ולא תאמינו – אני אפילו מחובר לחשמל ולאיינטרנט. אבל לפני שאנחנו נוטשים את העיתון המודפס ומתחילים לסנן אותו בטלפון, צריך לומר גם כמה מילים טובות על העולם האנלוגי.

ראשית, כמו עולמות אחרים שמהירו להספיד אותם עם כניסת הקידמה, גם העיתון המודפס עוד לא הולך מאיתנו כל כך מהר. אמרו לנו שהוידאו יחליף את הקר' לנוע, שהאיינטרנט ימחק את הטלוויזיה, אבל בניגוד לת' קליטים ולדיסקים, שנמחקו על ידי שירותי הסטרימינג – הקולנוע, הטלוויזיה וגם העיתונים המוד' פסים עדיין כאן.

אני נוהג לקרוא עיתונים גם בנייד וגם בנייד, וגם לא מוותר על ההנאה להציץ לעיי' תונים של אנשים אחרים כשאני בתור לרו' פא. אני לא היחיד שממשיך לשמור אמונים לפורמט המודפס – לא מעט אנשים מתק' שים להיפרד מערימת הניירות עם הריח של בית הדפוס, רעש הדפדוף והאצבעות השחור' רות. כשאני שואל אנשים למה הם לא עוב' רים לקרוא את העיתון במהדורה הדיגיטלית, הם מסבירים שהם חייבים "לשבת על הספה בסלון בשישי עם נס קפה, להחזיק משהו ביד ולדפדף".

אני בהחלט יכול להבין את הקושי הזה עבור מי שבמשך רוב חייו קרא עיתונים מודפסים, יש לו בבית מתקן לעיתונים, הוא ראה את הוריו מעלעלים בניירות מודפסים, וכשהוא התחצף הוא אפילו קיבל, אולי, איזו לאטמה מאבא באמצעות עיתון מגולגל. אני לא מקנא בילדים של היום, שהאופציה היחידה שלהם היא לקבל לאטמה מאיפד.

הפעולה הקלאסית של החזקת העיתון ביי' דיים פרוסות לצדדים והחלפת דפים, לא זו בלבד שמהווה סוג של התעמלות חשובה (בעיי' קר עם עיתונים שמודפסים בפורמט רחב), גם

מעניקה לקורא סוג של חשיבות עצמית כאומרת לסבי' בה: "הנ"ל אינו בור ועם הארץ אלא אדם משכיל שרואג להתעדכן בענייני דיומא, ועד סוף היום גם תהיה לו דעה מוצקה עליהם, שאותה יוכל להשיע במפגש החברתי של שישי בערב".

את תנועת הדפדוף המרשימה והראונית של

עמודי העיתון קשה לשחזר באמצעים הדיגיטליים המור' קטנים, שאת דפיהם מעבירים בתנועה נטולת מאמץ ולא אירובית עם האצבע. העובדה שבפורמט האינטרנטי גנבו מהפרינט את המילה "דף" לא אומרת שהם גם יכולים לשחזר את חוויית הדפדוף, עם כל הרעש והרטבת האצ' בע שנלווים אליה, ולא במקרה בפורמט המודפס אנחנו "מדפדים" ובדיגיטל אנחנו "גוללים" – מונח שמתאים יותר לתיאור הבקעת שער בכדורגל או למשהו שעיוזים משאירות בשטח.

חוץ מאשר אצל פרשנים פוליטיים, קריאת עיתון בשישי נתפסת כזמן איכות ולא כעבודה. גברים סבורים שנשים שעמלות על הכנת ארוחת השישי מתקשות לחיות בשלום